

Tajemství hor: Její příběh

Cathy Clamshell

Tajemství hor: její příběh

Věnování:

Své první dílo věnuji mému manželovi. Jen díky jeho nekonečné lásce a trpělivosti jsem mohla tuto knihu napsat.

Text © Cathy Clamshell, 2014

info@cathyclamshell.cz

www.cathyclamshell.cz

Ilustrace obálky © Cathy Clamshell, 2014

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-50-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-51-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-52-4 (PDF)

E-knihu vydal roku 2015: Lukáš Vik

www.lukasvik.cz

Kapitola první

Brzy ráno mě vzbudilo lehké šimrání slunečních paprsků, které se oknem snažily proniknout do mého pokoje i přes zatažené, světle oranžové závěsy. Celý pokoj byl prozářen teplými žlutými stíny brzkého ranního sluníčka, ale mě se vůbec ještě nechtělo vstávat, protože jsem v noci zase nemohla vůbec spát. Když jsem konečně usnula, bylo něco po půl třetí ráno. Což znamená, že jsem nespala víc, jak tři hodiny. No, bezva.

Tak jsem se ještě schoulila pod peřinu a zavřela oči a konečně jsem tvrdě usnula. Přišlo mi to jak pár minut, když najednou do ticha zazvonil budík.

Většinou bývám vyrovnaná, klidná a tichá – tedy jak jen puberťačka může být, ale po zaslechnutí toho protivného pípání jsem měla sto chutí vzít do ruky basebalovou pátku, kterou mám opřenou o zeď u dveří a ten budík jednou provždy umlčet. Nakonec jsem jen s námahou vymrštila ruku z pod peřiny a budík utišila stisknutím tlačítka. Já vím, není to moc akční, ale nechtělo se mi kupovat nový. Do

nejbližšího hodinářství je to dvacet kilometrů, takže jsem si ten útok rychle rozmyslela.

Po pár minutách převalování jsem se přeci jen přemohla a vstala. Roztáhla jsem závěsy a otevřela okno. V tu chvíli mi vstávání nepřišlo vůbec hrozné. Do pokoje zavanul ranní, ještě trochu vlhký vzduch, vonící po trávě poseté kapičkami čerstvě spadlé rosy, a celý pokoj se ještě víc prozářil sluncem. Šatní skříň s velkým zrcadlem se přímo blyštěla, jak se v ní odrážela barva sytě žlutého huňatého koberce položeného na dřevěné podlaze. Uculila jsem se na sebe do zrcadla. Uvědomila jsem si, že jsem hrozně ráda, že mě táta nechal pokoj zařídit podle sebe, když jsem se sem přistěhovala.

Je to už několik let, co tady v horách bydlíme - jen my dva spolu. V Carrbridgi - malé vesničce uprostřed hor, jižně od Invernessu. To je jedno z *větších* měst v severní části Skotska.

Naši se rozvedli, když mi bylo pět let. Nějak už to spolu prostě nemohli vydržet. Byla jsem moc malá na to, abych z takových věcí měla rozum, a tak mi nepřišlo moc divné, když jsme se s mámou tenkrát od táty odstěhovaly. Snadno jsem si na život jen s mamkou zvykla. Jmenovala se Angela. Bydlely jsme v ještě menším domě, než je tehle. Stál asi třicet kilometrů odtud - v Dufftownu, blíž k moři. Náš

doměk byl malý, ale velmi útulně zařízený. Angela měla ráda stejné barvy jako já – teplé a hřejivé. Na můj pokoj by byla určitě pyšná. Domov byl pro nás obě vždy tím nejdůležitějším místem.

Trávily jsme tam spolu spoustu času, protože mamka nechodila do práce, ale pracovala doma. Byla malířka, celé hodiny postávala v jejím oblíbeném koutě v obýváku u okna, naproti krbu, čelem k červené, měkké pohovce, kde jsem často sedávala já a četla si, dělala úkoly do školy, nebo se učila. Měla jsem tyhle chvíle s mámou hrozně ráda. Nemusely jsme celé odpoledne prohodit ani jedno slovo a přesto jsme o sobě všechno věděly. Bylo nám spolu moc dobře.

Hrozně mi chybí.

Nevím, jestli si vůbec někdy zvyknu, nebo si konečně připustím, že už ji nikdy neuvidím. Už nikdy nebudeme spolu mlčky sedět v našem malém obýváku s okrovými zdmi, obloženými po celé délce teplým, světle hnědým dubovým dřevem, nad kterým pyšně visely její nejhezčí obrazy. Už nikdy nebudeme poslouchat praskot polínek v krbu, společně připravovat večeři, nebo snídat. Nechci si přiznat, že už nikdy ráno nepřijde ke mně do pokoje, aby mě vzbudila, pohladila po vlasech, a s úsměvem by mi chystala tousty k snídani. Už nikdy neuvidím

její nádherný hluboký pohled. Měla krásné oči, modré, takové andělské - nejhlubší, jaké jsem kdy viděla. Vždycky jsem v nich našla ten její typický chápající a zároveň starostlivý výraz.

Pohled milující maminky. Pořád se mi v paměti vrací, i když už je to tolik let, co jsem ho viděla naposledy.

Posadila jsem se na neustlanou postel, ještě vyhrátou od mého těla a zahleděla se na její poslední obraz. Mám ho pověšený přímo naproti posteli, abych se na něj mohla dívat, než jdu spát, a aby to byla první věc, kterou uvidím ráno, když se probudím. Je to ta nejhezčí krajina, jakou jsem kdy viděla. Krajinomalba, tak dokonale vykreslená, že když se na ni člověk dívá dostatečně dlouho, přijde mu, jako by na tom místě sám stál. Údolí lemované kopci, mezi kterými vede úzká, klikatá cesta, spoustu stromů – majestátných staletých cedrů, dubů i lip, nízkých zelených keřů a květin všech barev. Příroda, nádherně splývající v jeden neuvěřitelný celek, na horním okraji ohraničená nebem azurovým a tak jasným, že ani nejlepší počítačový trik by nedokázal něco tolik nádherného a harmonického vytvořit. A ona to přesto dokázala - vlastníma rukama.

Nechápala jsem, jak se jí to povedlo. Dívat se na její obrazy je pro mě strašně uklidňující. Připadá mi,

jako bych se znovu dívala na ni. Když obraz tehdy dokončila, byla jsem z něj naprosto nadšená.

Jednou při snídani, jsem se jí na něj zeptala: „Kde jsi našla inspiraci na něco tak úchvatného?“

Mamka přimhouřila oči, krátce se zasnila a pak mi s nesmírnou něhou v hlase potichu řekla: „Byla jsem tam, znám to místo.“

Nemohla jsem uvěřit, že takové místo vůbec existuje. Než jsem se ale stihla zeptat, kde asi je a kdy tam byla, přerušila moje myšlenky: „Už je čas, Jane, musíš jít do školy, mladá dámo.“ A spiklenecky se na mě usklíbala. Byla spíš jako moje kamarádka, než rodičovská autorita, ačkoliv jsem ji stejně vždycky poslechla – nikdy jsem se pořádně nevzbouřila. Vlastně ani nebylo proti čemu – vážně jsme si výborně rozuměly.

„To, že je konec roku, a už se vlastně skoro neučíte, tě neomlouvá,“ prohlásila naoko drsně a pak se usmála.

To bylo naposledy, co jsem s ní mluvila.

Měla pravdu, jako vždycky. Ten den jsem málem přišla pozdě. Do školy jsem chodila pěšky, i když to byla pořádná dálka. V horách je chození pěšky jistější, než čekat na autobus. Jednou přijede, jednou zase ne, podle toho, kolik zrovna napadne sněhu anebo podle

toho, jak se řidič místního školního autobusu právě vyspí. Všichni mu to tolerují, protože už je mu asi sedmdesát a dělá řidiče vlastně jen proto, aby vůbec něco dělal, a ani nechce od obce žádný plat.

Navíc, po pěšinách je cesta do školy mnohem rychlejší, než po klikatých silnicích. Ten den jsem skoro celou cestu běžela, abych byla ve třídě včas. Poháněla mě myšlenka na trapnou chvíli, kdy vletím celá určená do třídy, a všichni se na mě otočí. Nesnáším takové momenty - pozornost ostatních lidí. Nerada vyčnívám z davu.

A právě tohle se mi stane, jestli budu ještě chvíli sedět a vzpomínat. Uvědomila jsem si, že když si nepospíším, zase přijdu pozdě. Sakra.

Otevřela jsem skříň a vybrala první oblečení, co mi přišlo pod ruce: světle modré džíny a zelenou košili, kterou jsem nosila hrozně ráda. Vždycky jsem nosila oblečení, které mi bylo nejpohodlnější. Nikdy jsem se nijak zvlášť nestrojila, splývání s davem mi prostě vyhovuje. Hluboké výstřihy, zářící, křiklavé barvy, anebo ohromné náušnice, a ostatní nezbytné doplňky dokonalého outfitu dvou mých nejlepších kamarádek mi nikdy nic neříkaly.

Vyčistila jsem si zuby a pořádně opláchla obličej studenou vodou. Nedařilo se mi vůbec rozčesat

vlasý. Byly rozcuchané, smotané do velkého chumlu, jak jsem se v noci pořád převracela.

Konečně se mi podařilo moje přírodní kudrlinky (díky moc za ně, tati, pomyslela jsem si), alespoň trochu srovnat do gumičky. Vlasy jsou to jediné, v čem se podobám tátovi. Mám je přesně stejné: vlnité a kaštanově hnědé. Jenže on je má ostříhané na krátko a nemá s nimi žádnou práci, povzdechla jsem si.

Všichni co znali Angelu, říkají, že jsem, až na ty tátovy vlasy, celá ona. Mám po ní drobnou postavu - ani sportovní, ani špekátou (prostě normální), a prý i oči. Ty krásně modré, hluboké, čisté oči. Nechápu to. Já v zrcadle vždycky vidím jen obyčejnou modrou. Nikdy jsem v mých očích neviděla všechnu tu nádheru, jas, pochopení a lásku, kterou si pamatuju z máminých očí. I obličej měla nádherný. Zlatohnědé obočí, jemně vystouplé lícní kosti, dokonale tvarovaný nos, ani velký, ani malý. A pod ním plné rty. Když se usmála, dokázala všechno kolem sebe rozzářit. Uměla přenést svojí věčně dobrou náladu na všechny kolem. Nikdy jsem nepřemýšlela, jak to dělá, prostě to k ní patřilo.

Seběhla jsem po dřevěných schodech z koupelny do kuchyně, z ledničky vyndala máslo a nalila si sklenici mléka. Táta mi na stole nechal nějaké

pečivo. Už byl pryč. Snídala jsem sama – jako každé ráno. Táta vlastní jediný obchod s potravinami a základními potřebami široko daleko, a tak tam jeden z nás vždycky musí být. Strídáme se tam jako hradní stráže. On dopoledne, když já jsem ve škole, a já po vyučování. Když mám službu, táta většinou zajišťuje nové zboží. Není to vždycky snadné, ale jsme tu jen my dva a nějak si poradit musíme.

Dneska mě ve škole čeká hodina španělštiny. Píšeme velký test, ale já byla celý víkend v krámku, aby táta mohl zajet do údolí pro další zásoby. Nestihla jsem se na tu španělštinu pořádně podívat. Občas naše tempo prostě musím nějak vydržet. Jsem ráda, že můžu bydlet u táty. Jsem mu vděčná, že si mě k sobě vzal po tolika letech, co jsme spolu nestrávili ani jediný týden v kuse. Pro oba to byla velká změna. A tak oba musíme dělat kompromisy.

Jde to poměrně snadno, přes den se moc nevidíme, jen když se stavím v krámku, abych ho vystřídala, a občas se vídáme o víkendu, když zrovna není nutné, aby jel pro zboží, nebo když máme nějaké jiné plány – ale to se moc často nestává. Taťka někdy chodí na fotbal, je to jeho jediný koníček a já většinou víkendy trávím ve svém pokoji. Čtu si, nebo se snažím dohnat učení z týdne. Sem tam si vyrazím se Susan a Nicole

- to jsou moje nejlepší kamarádky ze školy. Většinou chodíme do místní horské chaty k „Murphymu“. Žádná jiná atrakce pro teenagery tu v blízkém okolí bohužel není.

S tátou máme úplně jiný vztah, než jaký jsem měla s mamkou. Dá se říct, že ona byla moje druhé já. Myslím, že i jí to tak připadalo. Byly jsme nerozlučná dvojka. Neměly jsme před sebou žádná tajemství.

U mě a táty je to naprosto opačně. I když těch chvil je opravdu málo, nikdy nevím, o čem si s ním mám povídat, když jsme spolu sami. Mám pocit, že i on to má se mnou podobně. A tak mlčíme, když se náhodně sejdem v kuchyni, nebo na chodbě, a oba vymýšlíme nejrůznější výmluvy, proč rychle zmizet z dosahu možné konverzace.

Mám na to teorii. Myslím, že čím je člověk starší, tím hůř snáší změny. A já a moje přistěhování znamenalo pro tátu ohromnou změnu. Navíc mu asi musím - i když snad jen vzdáleně - připomínat Angelu. Je to sice už strašně dávno, co byli ještě spolu, ale občas se na mě podívá tak bolestným a smutným pohledem v jeho hnědých očích...

Umyla jsem po sobě nádobí, přehodila jsem si batoh s učením přes rameno a spěchala do předsíně. Obula jsem si pohodlné tenisky a do ruky vzala lehkou bundu. Dneska by měl být nádherný

slunečný den, takže ji asi ani nebudu potřebovat. Babí léto letos přišlo trochu později. Ale přeci jen, je už začátek října, co kdyby se počasí zbláznilo. Na horách nikdy člověk neví, co má čekat – a tak je lepší být vždy připraven. Zní to otřepaně, ale podle mě je to pravda.

Zamkla jsem naše zeleně natřené dřevěné dveře a vydala se svižným krokem do školy. I z tátova domu jsem to měla pěšky poměrně daleko. Cestami utíkala rychle, jak jsem se snažila přemýšlet o dnešní písémce ze španělštiny a na poslední chvíli si přeříkávat pravidla tvoření otázek a záporných vět. Byla jsem tak zabraná do slovíček, že jsem sotva vnímala, jak krásné říjnové ráno dnes je. Nebe bylo bez mráčku, na trávě a chomáčích mechu podél lesních cest a mých tajných zkratek se ještě třpytily kapky ranní rosy a vál svěží, čistý vánek. Voněl jako chladná vzpomínka na končící léto.

Netrvalo to dlouho a došla jsem ke škole. Zkratkou přes les jsem vyšla hned za hlavní budovou školy. Je to rychlejší, než jít po upravených lesních cestách. Člověk sice musí dávat pozor na to, kam šlape, ale když tudy chodí denně...

Stačilo jen obejít školní budovu z šedivých cihel a stála jsem před vchodem. Naše škola byla malá, rozdělená do dvou propojených budov. Ve větší

z nich byly učebny, obyčejné i laboratoře, kabinety, jídelna, společenský sál a místnost s kopírkami a dalším základním technickým vybavením. V druhé, menší a novější budově byla tělocvična, šatny a sklad. Býval vždycky zamčený a studenti tam nesměli, prý protože je tam hodně harampádí nashromážděného za celou existenci školy – takže asi padesát let, a mohlo by se tam někomu něco stát. Podle neoficiální verze je zamčený, protože tam studenti z vyšších ročníků tajně randili.

Asi před měsícem jsem zjistila, co je na té neoficiální verzi pravdy, protože mě hned první den školy Suse s poťouchlým úsměvem zatáhla do rohu šatny.

„Hej, co je,“ obořila jsem se na ní, když mě nevybíravě táhla za rukáv do ústraní. Podle jejího rozjařeného výrazu jsem poznala, že jde určitě o nějakou blbinu.

Nespletla jsem se. „Sleduj, co mááám,“ protáhla teatrálně a velmi pomalu mi kmitala před očima mosazným klíčem zavěšeným na krku na červené stuze, jako kdyby mě tím snad chtěla uvést do transu. Zatvářila jsem se asi dost nechápavě, protože mi s výrazem matky vysvětlující svému dítěti už po desáté, že nemá strkat prsty na rozehřátou plotnu,

začala netrpělivě slabikovat: „Klíč-ke-skla-du. Chápeš?“

To bylo Suse podobné. Strídala kluky asi tak často jako ponožky. Takže byla ze svého úlovku patřičně nadšená. Mě by byl asi jen na dvě věci, jelikož jsem ještě nikdy s nikým nechodila.

Nechtěla jsem jí ale kazit radost a tak jsem se mnohem víc nadšeně, než jsem se skutečně cítila, zeptala, kde ho vzala. Vysvětlila mi, že ho dostala od sestřenice, co studovala o rok výš. Existují prý dvě kopie, které se předávají mezi holkami a kluky v posledním ročníku. Absolvent vlastníci tento poklad ho podle svého nejlepšího přesvědčení předá v září někomu z nových budoucích maturantů.

Zatímco Suse pěla ódy na nové možnosti trávení přestávek, já jsem dumala nad tím, jak moc mi systém předávání takového pokladu mladším generacím připomíná Jasona Biggse okouzleného kronikou sexu v jedné z těch amerických komedií. V tom filmu mu to celkem slušelo, i když hrál hrozného ňoumu...

Suse by ovšem určitě stačil. ňouma, neňouma – je to kluk. A to je pro ni hlavní. Klíč od skladu nemohl skončit v lepších rukou, pomyslela jsem si.

Už z kraje cesty jsem před hlavním vchodem poznala Suse i Nicole, jak čekají mezi ostatními a mávají na mě: „Jane, tady!“

Obě samozřejmě v sukni a těsném tričku, i když je říjen. Nenechaly by si ujít jednu z posledních příležitostí vyjít si bez svetru a odhalit - no všechno, co si mohly dovolit vzhledem k tomu, že jdou do školy. Susan měla tmavě modrou džínovou sukni a k ní bílé tričko s krátkými rukávy, s jemnou výšivkou na levé straně a s ohromným výstřihem. Bílá barva dobře nechala vyniknout jejím sytě čokoládovým vlasům střiženým nakrátko, tmavým, podmanivým očím, a opálené pleti. Kdyby měla delší vlasy, člověk by si jí klidně mohl splést s mladší kopií Salmy Hayek.

Nicole byla v oblékání většinou trochu střídmější, ale dneska svítila tak, že by mohla zastoupit maják na Dunett Head. Její boty na vysokém podpatku v kombinaci s krátkou žlutou sukni, která se úžasně doplňovala s její blondátou hřívou, a černým těsným topem vytvářely dojem, že její tenké nohy sahají od země až do nebes.

Nicole je jinak malinká, vysokými botami si kompenzuje svojí depku. Napadlo mě, jak může s takovými podpatky vůbec řídit. Jezdí do školy autem, jako první z naší trojky už jí totiž bylo osmnáct. Má několik měsíců čerstvý řidičák a dost

bohaté rodiče na to, aby jí mohli pořídit úplně nové auto. Dostala Jeep Land Rover – Freelander, vyrobený letos. Do hor je to moc dobrá věc. Je bezpečný a doveze vás i do toho nejprudšího kopce. Technické parametry a praktičnost nového Nicolina miláčka ji ale moc neoslňily. Nicole na něm hlavně ocenila barvu - černá jde prý ke všemu.

„Tak co? Připravená na španělštinu?“ popíchlá mě hned Susan. Moc dobře věděla, že mám s přípravou do školy trochu problémy, když pomáhám tátovi v obchodě. A se španělštinou hlavně...

„Jasně, že ne,“ poznamenala jsem naoko rozčileně a pak jsem se usmála.

„Neboj, zvednu ti náladu. Protože máááám, počkejteeeeeee,“ napíjala nás a pak něco vytáhla ze svojí tašky, „...tohle!“

Obě jsme se nechápavě podívaly na list papíru popsany dvěma sloupci číslic a písmen.

„Mám to od Barbary,“ dodala a mě svitlo. Sestřenice, co odmaturovala vloni, ji teda pěkně zásobuje, pomyslela jsem si.

„Říkala, že profesor Sheepskin vždycky používá pro poslední ročník stejný test,“ osvětlila Suse situaci Nicol a vytáhla na nás zářivý úsměv plný nadějí na jedničku.

„Takže nám stačí jen opsat odpovědi? A je to?“
Nicole byla vždycky trochu pomalejší.

Podvádění se mi moc nelíbilo. Ale ze španělštiny jsem nutně potřebovala nějakou dobrou známku... Řekla jsem si, že to zkusím nejdřív sama, ale kdybych byla v koncích, nebude na škodu, udělat si kopii Susanina seznamu správných odpovědí. Trochu se mi ulevilo. Třeba to dneska nebude úplná katastrofa. To kvůli španělštině jsem dnes pořádně nemohla spát. Nemůžu si pokazit školu. I když pomáhám tátovi v krámku, snažím se učit každou volnou chvíli, kdy nejsou v obchodě žádní zákazníci. Chci udělat přijímačky na vysokou. Ráda bych se dostala na lékařskou fakultu. Snila jsem o tom, že budu doktorka, už jako malá. Často jsem si s mámou hrála na doktorku a pacienta. Já samozřejmě vždycky ošetřovala ji.

Všechny pro mě důležité předměty zvládám - biologie, chemie a podobně, v nich se cítím jako ryba ve vodě. Nebýt té zatracené španělštiny...

K mému neštěstí, je španělština na naší střední povinná. A v okolí tu není jiná škola v rozumné vzdálenosti, abych si mohla vybírat. Vymyslel to prý kdysi ředitel školy, pan Davenport. Jako mladý prý ve Španělsku pobýval a ta řeč ho naprosto uchvátila. Nebo spíš nějaká Španělka, pomyslela jsem si.

Manželku nemá, je celý život sám. Nikdo neví, jak je to doopravdy. Kvůli jeho přehnané slabosti k tomu místu na jihu Evropy teď musí protrpět cizí slovíčka a hodiny výuky s panem Sheepskinem všichni žáci této školy. Zajímalo by mě, kolik lidí odtud nakonec španělštinu někdy ve svém životě vůbec použije - zvláště tady, v horách od Španělska vzdálených určitě přes tisíc kilometrů. Já tedy určitě ne.

Školník konečně otevřel hlavní dveře a všichni se postupně začali šourat do školy. Kopírovací centrum školy je přes celou chodbu spojující obě budovy, hned vedle kabinetu profesorů. Susan rázně otevřela dveře. Měly jsme štěstí. U kopírky nebyl nikdo z profesorů. K mému úděsu ale přímo uprostřed místnosti stál Deacon Hill a rozpačitě na nás koukal – což pro něj nebylo vůbec typické, většinou se tvářil sebevědomě, až na chvíle, kdy se ocitl blízko mě.

Deacon. Náš spolužák. Nejhezčí kluk ve škole. Všechny holky z okolí ho baští - od prvaček po celý maturitní ročník. Mám pocit, že po něm tajně koukají i některé učitelky.

Deacon je vysoký, milý kluk, s krátkými blondatými vlasy učesanými do nepravidelného vrabčího hnízda. Určitě ráno cuchá svůj účes do dokonalého tvaru alespoň dvě hodiny, přelétlo mi hlavou, když jsem ho tam spatřila stát. Má úžasně

vypracovanou postavu, hraje ve školním fotbalovém týmu – samozřejmě je kapitán. Jak jinak.

Dneska má na sobě poměrně těsné, tmavě modré džíny, které obepínají jeho silné, vypracované svaly na stehnech i lýtkách, a pevný zadek (což jsem si musela domyslet, protože k nám stál čelem). Světle oranžovou košili měl u krku rozepnutou na dva knoflíčky, takže odhalovala část jeho oble vyklenutých prsních svalů. Dlouhé rukávy košile si ledabyle otočil kolem loktů na tříčtvrteční délku. Vypadal překvapeně, že nás tam vidí. Změřil si nás jednu po druhé jeho pronikavými tmavě hnědými očima. Přišlo mi, že na mě kouká celou věčnost i když se všechno událo v okamžiku jedné vteřiny. Cítila jsem, jak se mi vlévá horko do tváří a jak se mi začínají víc a víc červenat. Uhnula jsem pohledem směrem ke kopírce a doufala, že se přestal dívat i on.

„Ahoj DDeacone,“ vykoktala ze sebe Nicole, naprosto omámená jeho přítomností a přerušila tak naše oboustranné zkoumání. Suse mu kývla na pozdrav, a já se zmohla jen na velmi tiché ahoj.

„Čau,“ odvětil rozpustile a odkráčel kolem nás pryč z místnosti. Neodolala jsem a otočila se za ním stejně jako holky.

„Bože, to je kus,“ povzdechla si Suse. Vyměnily jsme si mezi sebou souhlasné hodnotící pohledy.